

PROLOOG

Tintaglia & IJsvuur

Met speels gemak bereed ze de luchtstromingen. Haar poten zaten strak tegen haar lichaam gedrukt en haar vleugels waren wijd gespreid. Op het golvende woestijnzand, ver beneden haar, beeldde een golvende schaduw haar af als een slangachtig wezen met vleugels als een vleermuis en een lange, vinvormige staart. Dat beeld beviel Tintaglia. Het was een aangename dag geweest. Diep vanuit haar keel klonk een geluid als van een reusachtige, spinnende kat. Ze hadden bij zonsopgang met veel succes gejaagd. Beide hadden ze diverse prooien verschalkt, zoals altijd, waarna ze de ochtend etend en vervolgens slapend hadden doorgebracht. Nu echter, nog besmeurd met bloed en slachtafval van die morgen, hadden de twee draken alweer een ander doel voor ogen.

Voor haar en een stuk lager, zag IJsvuur eruit als een glanzende, zwarte vorm. Zijn lange lijf golfde lichtjes terwijl hij zijn gewicht verplaatste om de wind perfect te vangen. Zijn torso was dikker en zwaarder dan dat van haar en zijn lichaam was ook langer. Zijn grotere vleugels vertoonden nog steeds scheurtjes in de dikke huid tussen de slagpennen. Zijn lange verblijf in het ijs had zijn tol geëist. Zijn lichaam zou nog jaren van herstel vergen. De kleinere verwondingen aan zijn lichaam waren allang verdwenen, maar de scheuren in zijn vleugels zouden veel langzamer genezen en de littekens zouden altijd zichtbaar blijven. In tegenstelling tot haar eigen azuren perfectie. Vanuit haar ooghoeken bewonderde ze haar glanzende vleugels.

Alsof hij haar plotselinge gebrek aan aandacht merkte, maakte IJsvuur abrupt een bocht en hij begon in cirkels af te dalen naar de zandduinen. Ze kende hun bestemming. De schijnbaar lege woestijn onder hen kwam steeds dichterbij en veranderde in substantiële gesteentelagen. Niet al te ver weg doemde een afgelegen rotsrand boven het zand op. Het gekartelde oppervlak met ruwe slenken was begroeid met onvolgroeide bomen en grijsgroen struikgewas. Het water en bladergroen betekenden dat er voldoende wild zou zijn voor hun avondjacht.

Maar dichterbij nog dan de begroeide richel lag een verborgen oase. Hun glijvlucht zou hen naar een dal met veel bomen en een bron brengen. Het water welde uit de diepten van de aarde op en vormde een uitgestrekte, kalme poel. Zelfs in de winter hield dit dal de warmte van de dag vast. Ze zouden de vroege namiddag doorbrengen in het door de zon verwarmde water om het bloed van hun huid te spoelen, en daarna zouden ze zich overdadig door het zand rollen zodat hun geschubde lichamen weer zouden gaan glanzen. Ze kenden de plek goed. Hun jachtgronden lagen verspreid over een groot gebied, maar ongeveer één keer in de tien dagen leidde IJsvuur hen terug naar deze plek. Hij beweerde dat hij zich deze plek herinnerde uit zijn vroege jeugd.

Ooit was hier een kolonie Ouderlingen gevestigd die de bezoevende draken hadden verzorgd. Van hun witte stenen gebouwen en zorgvuldig verzorgde wijngaarden was niets meer overgebleven. De woestijn had hun nederzetting verslonden, maar het water en het zand waren niettemin gebleven. Tintaglia zou graag verder naar het diepe zuiden zijn gevlogen, naar de woestijnen die in de eindeloze hitte blakerden, maar IJsvuur had geweigerd om zo ver te reizen. Ze verdacht de oude draak ervan te weinig uithoudingsvermogen te bezitten voor zo'n lange vlucht. Ze had er al eens over nagedacht, méér dan eens, om hem te verlaten en alleen verder te gaan. Maar het verschrikkelijke isolement van de lange gevangenschap in haar cocon had zijn sporen nagelaten. Ieder drakengezelschap, hoe humeurig soms ook, was te verkiezen boven de eenzaamheid.

IJsvuur vloog nu laag over het geblakerde zand. Zijn vleugels bewogen met sporadische, machtige slagen die het zand in wolkjes deed opstijgen. Tintaglia volgde hem en probeerde hem te evena-

ren om haar eigen vliegkunst te verbeteren. Er waren veel dingen die ze niet kon waarderen in haar kameraad, maar hij was een ware Heer van de Hemel met vliegcapaciteiten die zij pas na decennia zou kunnen evenaren.

Hun glijvlucht volgde de contouren van het landschap. Ze wist wat hij van plan was. Ze zouden parallel aan de duinhelling dalen om daarna met gespreide vleugels in het nog warme water te landen.

Ze waren halverwege hun afdaling langs de helling, toen het zand op de bovenste randen van de kom omhoogspoot. Canvascamouflagedoeken werden opzij geworpen en rijen boogschutters rezen omhoog. Een falanx van pijlen vloog hen tegemoet. Terwijl de eerste golf van projectielen pijnlijk afketste tegen haar vleugels en flanken, volgde er alweer een tweede. De draken waren te dicht bij de grond om snel opnieuw hoogte te kunnen winnen. IJsvuur maakte een bocht en draaide zich om toen hij het water raakte. Ze zat te dicht achter hem om te kunnen stoppen of haar koers nog te kunnen veranderen. Ze kwam op hem terecht en terwijl hun vleugels en poten in elkaar verstrikt raakten in het warme water, kwamen er speerwerpers uit hun schuilplaatsen tevoorschijn die op hen afrenden als een waar mierenleger. Achter hen verschenen nog meer mannen en deze droegen zware netten van dik touw en kettingen met zich mee.

Zonder na te denken of hij haar eventueel zou verwonden, vocht IJsvuur zich van haar los. Hij plonsde de vijver uit om de mannen aan te vallen, waarbij hij haar het water in trapte. Sommige speerwerpers renden weg; anderen vermorzelde hij met zijn machtige achterpoten. Hij draaide om zijn as en sloeg met een verpletterende zwiep van zijn lange staart een groot aantal mannen tegen de grond. Ze wist dat hij tijd aan het rekken was terwijl de gifzakjes in zijn keel zich vulden met een bijtend gif. Nog steeds enigszins verdoofd lag ze daar in het water toen ze zag hoe zijn keel opbolde en zijn muil zich wijd opende. Achter de rijen glimmende, witte scherpe tanden, ving ze een glimp op van de scharlakenrode en oranje gifzakjes. Hij spoog naar zijn tegenstanders. Zijn sissende gebrul veroorzaakte een rode mist van gif. Toen de dodelijke wolk de mannen voor hem trof, steeg er een ijzingwekkend geschreeuw en gekrijs op.

Het zuur verslond hen. Wapenrustingen van leer of metaal vertraagden het proces, maar hielden het niet tegen. De druppels vielen uit de lucht naar de grond en vraten zich soms direct een weg door menselijke lichamen. Huid, vlees, botten en ingewanden werden doorboord door het gif. Het siste toen het 't zand raakte. Sommige mannen stierven snel, maar de meesten niet.

Tintaglia had te lang toegekeken. Er werd een net over haar heen geworpen. Bij ieder knooppunt waren de touwen verzwaaard met bungelende stukjes lood. Door het net waren kettingen gevlochten, sommige dun, sommige zwaar en sommige voorzien van weerhaken. Ze kon haar vleugels nog maar nauwelijks bewegen en toen ze ernaar klauwde met haar voorpoten, raakten die ook verstrikt. Ze brulde van woede en voelde haar eigen gifzakjes zich ook vullen, terwijl de speerwerpers de poel in waadden en haar begonnen te steken. Ze ving een glimp op van boogschutters die langs de zanderige hellingen naar beneden kwamen rennen en hun bogen spanden. Ze schreeuwde toen een speer een kwetsbare plek tussen haar schubben wist te vinden. De speer drong binnen achter haar voorpoot, in het weke plekje tussen poot en borst. Hij ging niet diep, maar Tintaglia was nog nooit eerder met wat dan ook gestoken. Ze draaide zich schreeuwend van pijn en woede om. Haar eigen gif kwam tevoorschijn met haar schreeuw. De speerwerpers trokken zich in doodsangst terug. Toen het gif zich aan het net hechtte, werd de greep van de touwen en kettingen minder strak en uiteindelijk bezweken ze onder haar geworstel. Ze kon zich nu weer bewegen en was inmiddels gek van woede. Mensen die draken durfden aan te vallen?

Ze liep het water uit, recht op haar belagers af. Ze sloeg met haar klauwen en zwiepte met haar staart, en met iedere schreeuw van woede produceerde ze een nieuwe golf van zuur gif. Restanten van het net hingen aan flarden aan haar lichaam. De schrille doodskreten van stervende mensen vulden de lucht. Ze keek geen moment naar IJsvuur. Maar ze kon de slachting die hij aanrichtte duidelijk horen.

Pijlen ketsten van haar lichaam af. Met één machtige slag van haar vleugels gooide ze een man of tien door de lucht. Ze schudde nu de laatste restanten van het net van zich af. Onder haar linker-vleugel voelde ze de vurige beet van een pijl. Ze trok haar vleugels

dicht tegen zich aan en besefte te laat dat ze de pijl daardoor dieper haar lichaam in dreef. Ze brulde van de pijn, waardoor er weer een golf gif vrijkwam.

Ze draaide om haar as en zwiepte met haar staart in het rond. Heel even zag ze IJsvuur, die een mens tussen zijn kaken omhooghield. De schreeuw van de stervende man steeg uit boven de andere strijdgeluiden toen de draak zijn lichaam in twee stukken beet. De kreten van afschuw van de verderop gelegerde manschappen klonken haar als muziek in de oren en plotseling begreep ze wat haar kameraad aan het doen was.

Angst inboezemen is net zo belangrijk als doden. Ze moesten leren er niet eens meer aan te denken om ooit nog draken aan te vallen. *We moeten er enkelen laten ontsnappen, om het verhaal na te kunnen vertellen.* Die gedachte bereikte haar luid en duidelijk. Grimmig en bits voegde hij eraan toe: *Denk eraan, slechts een paar!*

Slechts een paar... Ze was het met hem eens en liep het water uit naar de angstig opeengepakte mannen die haar hadden willen doden. Ze sloeg ze net zo makkelijk opzij met haar geklauwde voorpoot als een kat een draadje opzij sloeg. Ze hapte naar ze, beet benen van lichamen, armen van schouders; meer om te verminken dan om snel te doden. Ze tilde haar kop op en zwaaide hem naar voren terwijl ze een wolk van gif uitstootte. De menselijke muur vóór haar smolt ineens tot niet meer dan botten en bloed.

Toen de middag langzaam overging in de avond, vlogen ze nog een laatste rondje over het dal en de omgeving. Een verspreide groep krijgers vluchtte volkomen gedesoriënteerd naar de met struikgewas begroeide rotsrichel. *Laat ze het nieuws maar verspreiden,* zei IJsvuur. *We moeten terug naar de oase vóór hun vlees begint te bederven.* Hij helde over en draaide zich weg van de vluchtende mannen. Zij deed hetzelfde.

Zijn voorstel kwam goed uit. De speer was uit het gat in haar huid getrild, maar de pijl aan de andere kant zat er nog steeds in. Het was niet haar bedoeling geweest om hem er nog dieper in te drijven. Op een rustig moment na de eerste slachtpartij, nadat de weinige overlevenden waren weggevlucht, had ze geprobeerd hem eruit te trekken. In plaats daarvan was hij echter afgebroken en het

stukje hout dat nog uitstak was te klein om er met haar tanden uit te trekken. Het was alleen nog maar dieper in haar lijf geraakt. Bij elke slag van haar vleugels voelde ze de houten schacht en de metalen punt in haar vlees.

Hoeveel mensen zijn erop uitgestuurd om het tegen ons op te nemen? vroeg ze zich af.

Honderden. Maar wat maakt dat uit? Ze hebben ons niet gedood, en diegenen die we lieten ontsnappen zullen hun nakomelingen vertellen hoe dom ze waren geweest om het ook maar te proberen.

Waarom vielen ze ons aan? De aanval paste niet echt bij de meeste van haar ervaringen met mensen. Alle mensen die ze ooit had ontmoet, hadden altijd een groot ontzag voor haar gehad en waren eerder bereid geweest haar te dienen dan haar aan te vallen. Enkelenvertoonden wel eens enige ongehoorzaamheid, maar hen had ze snel in het gareel gekregen. Ze had eerder tegen mensen gevochten, maar niet omdat die haar in een hinderlaag hadden gelokt. Ze had Chalcedeanen gedood, simpelweg omdat zij ervoor had gekozen samen te werken met de Kooplieden van Beijerstad. Ze had ze gedood in ruil voor de hulp van de mensen bij de verzorging van de slangen die, na hun metamorfose, draken zouden worden. Zou deze aanval daar iets mee te maken hebben gehad? Dat leek niet echt waarschijnlijk. Mensen leefden zo kort. Waren zij in staat tot een beredeneerde wraak?

Ijssvuurs redenering was simpeler. *Ze vielen ons aan omdat zij mensen zijn en wij draken. De meeste mensen die je zult ontmoeten hâten ons. Sommigen zullen ontzag voor ons veinzen en ons geschenken brengen, maar achter hun geulij en kruiperige gedrag, schuilt onverholen haat. Vergeet dat nooit. In dit deel van de wereld hebben de mensen ons heel erg lang gehaat. Ooit, voor mijn metamorfose tot draak, probeerden de mensen alle draken uit te roeien. Zij voerden hun eigen kuddes met langzaam werkend gif in de hoop ons te doden. Ze martelden onze Ouderlingendienaren in de hoop geheimen te ontdekken die ze misschien tegen ons konden gebruiken. Ze vernietigden onze burchten in dit deel van de wereld, en vernietigden de stenen pilaren waarlangs onze dienaren reisden, dit alles in de hoop ons te verzwakken. De draken die ze daadwerkelijk wisten te doden werden afgeslacht als dom*

vee en ze gebruikten het vlees en bloed van onze lichamen als medicijn en tonicum voor hun eigen zwakke lichamen.

Ik herinner me daar niets van. Tevergeefs spitte Tintaglia in haar voorouderlijke herinneringen.

Er is veel wat jij je niet kunt herinneren. Volgens mij heb je te lang in je cocon gezeten. Dat heeft je hersenen beschadigd. Er is zoveel wat je niet weet. Je bent je van zoveel dingen niet bewust.

Ze voelde een steek van woede. IJsvuur zei dit soort dingen vaker tegen haar. Meestal nadat ze had gesuggereerd dat zijn lange gevangenschap in het ijs hem gedeeltelijk gek had gemaakt. Ze onderdrukte haar boosheid; ze moest eerst méér te weten zien te komen. En de pijn in haar flank deed haar pijn.

Wat is er destijds gebeurd?

IJsvuur draaide zijn kop – op zijn lange nek – om en schonk haar een onheilspellende blik. *Wat er gebeurd is? We vernietigden hen, natuurlijk. Ze zijn al hinderlijk genoeg zonder hen te laten denken dat ze tegen onze wensen in kunnen gaan.*

Ze naderden de bron in het hart van de oase. Overal in het zand lagen menselijke karkassen; het meer in gaan zou zijn alsof ze een vijver van bloed betraden. Overal lagen dode mensen, en in de late namiddagzon veranderden ze al snel in aas.

Nadat we gegeten hebben, vertrekken we en zoeken we een schonere slaappleats, meldde de zwarte draak. *We zullen deze plek een tijdje links moeten laten liggen, tot de jakhalzen en de raven het hier voor ons hebben opgeruimd. Er is hier te veel vlees voor ons om in één keer op te eten en mensen bederven snel.*

Hij minderde vaart om in de vijver te landen waarin enkele menselijke lichamen dobberden. Ze volgde hem. De golven die hun landing veroorzaakten sloegen nog tegen de kant toen hij al een lichaam uit het water oppikte. *Mijd de mensen met een metalen wapenrusting,* raadde hij haar aan. *Je kunt het best de boogschutters kiezen. Gewoonlijk dragen die leer.* Hij brak het lichaam in twee stukken en greep er een beet voor het in het water kon vallen. Hij gooide het halve karkas in de lucht, ving het op tussen zijn kaken en hield zijn kop achterover om het door te slikken. De andere helft viel met een plons in het water en zonk weg in de vijver. Hij pakte er nog een, ontdeed deze eerst van zijn hoofd, sloeg zijn kop achterover om het lichaam te vermorzelen met zijn machtige ka-

ken en slikte het vervolgens in zijn geheel door. Ze bekeek hem aandachtig.

Ze bederven snel. Je moet nu eten.

Ik heb nog nooit een mens gegeten. Ze voelde een milde weerzin. Ze had veel mensen gedood, maar ze had er nog nooit een opgegeten. Dat leek merkwaardig nu. Ze dacht aan de mensen met wie ze bevriend was geweest, Reyn en Malta en haar kleine, jonge zanger Selden. Zij had hen ertoe aangezet om Ouderlingen te worden en daarna had ze niet vaak meer aan hen gedacht. Selden. Bij de gedachte aan hem voelde ze even een sprankje blijdschap. Dat was nog eens een zanger die wist hoe hij een draak moest prijzen. Deze drie mensen had ze uitverkoren en tot haar Ouderlingen gemaakt. Dus zij waren anders, misschien. Als ze toevallig in de buurt zou zijn als een van hen stierf, zou ze het lichaam opeten, om hun herinneringen te behouden.

Maar andere mensen eten was kennelijk niet veel anders dan het eten van een buffel of welk ander dikhuidig wezen dan ook. Ze liep naar de rand van de poel en koos een lichaam waaruit nog steeds bloed stroomde. Het lag op een stapel verse lijken. Ze scheurde het in tweeën, kauwde er een paar keer op en slikte het door.

Het vlees gleed naar beneden. Vlees was vlees, besloot ze en ze had honger na de strijd.

IJsvuur at domweg waar hij stond. Hij verzette een paar stappen in de poel om nog meer doden te grijpen. Daar was geen gebrek aan, maar Tintaglia was kieskeuriger. Hij had gelijk gehad wat betreft het menselijke bederf; sommigen stonken al. Ze zocht diegenen die het recentst waren gestorven en liet de lichamen die al stijf werden links liggen.

Ze zocht net haar weg door een stapel lichamen toen er eentje een kreet slaakte en van haar weg probeerde te kruipen. Hij was niet groot en het gif had gedeelten van zijn benen al weggevreten. Hij sleepte zich voort, zachtjes jankend. En toen IJsvuur naderde, aangetrokken door de geluiden, vond de jongen zijn stem terug.

‘Alsjeblieft!’ schreeuwde hij met brekende stem. ‘Laat me alsjeblieft leven! Wij wilden jullie niet aanvallen, mijn vader en ik. Ze dwongen ons! Zij, de mannen van de Hertog, namen mijn vaders erfgenaam, zijn oudste zoon, mijn moeder en mijn twee zusters gevangen. Ze zeiden dat als we niet deelnamen aan de jacht op jullie,

zij ze allemaal zouden verbranden. En dat mijn vaders naam met hem zou uitsterven en dat onze familielijn tot stof zou vergaan. Dus moesten we wel meegaan. We wilden jullie geen kwaad doen, prachtige, slimme draken.’

‘Het is een beetje laat om te proberen om bij ons in het gevlj te komen,’ zei IJsvuur geamuseerd.

‘Wie nam je familie gevangen?’ Tintaglia was nieuwsgierig. Het bot stak uit het been van de jongen. Hij zou het niet overleven.

‘De mannen van de Hertog. De Hertog van Chalced. Ze zeiden dat we lichaamsdelen van draken mee terug moesten nemen voor de Hertog. Hij heeft drakenmedicijnen nodig om in leven te blijven. Als we bloed of schubben, een lever of een drakenoog mee zouden nemen, zou de Hertog ons rijk maken. Maar zo niet...’ De jongen keek naar zijn been. Hij staarde er een tijdje naar en toen knapte er plotseling iets in hem. Hij keek op naar Tintaglia. ‘We zijn al dood. Wij allemaal.’

‘Ja,’ zei ze, maar voor het woord tot de hersenen van de jongen kon doordringen, had IJsvuur het lichaam al tussen zijn kaken. Net zo snel als een slang die aanvalt.

Vers vlees. Het heeft geen zin om hem te laten rotten.

De zwarte draak gooide zijn kop naar achteren, verzwolg de rest van het lichaam van de jongen en liep onverstoorbaar verder naar de volgende stapel karkassen.